

FAQ - Behöver ett samhälle uppvisa en ständig produktivitetsökning (ökad tillväxt) [ökad BNP]?

I det här sammanhanget vill jag återigen påpeka, att i ett människovänligt samhälle, där alla garanteras gott om pengar, behöver samhället naturligtvis inte uppvisa en ständig produktivitetsökning (ökad BNP). Alla lever ju här redan som miljonärer flera gånger om, och då är produktivitetsökning i syfte att uppnå ytterligare ökad levnadsstandard fullständigt ointressant. I ett dylikt samhälle räcker det med att njuta av livet och istället gå in för att *skapa kvalité* i det man ägnar sig åt. Kvalité som sedan övergår i skapande av utomordentlig kvalité. Den typ av kvalité som idag är förbehållen rika människor som lever i ekonomiskt oberoende i en centralbanksekonomi. Produkt- och samhällsutveckling följer fullständigt naturligt i ett människovänligt samhälle.

Produktivitetsökning visar sig sålunda de facto vara en av de många illusioner som spelas ut i olika grad i ett människofientligt kapitalistiskt samhälle, där *brist på pengar* är det mest signifikanta, där bara ett fåtal människor blir ekonomiskt oberoende, ofta på andras bekostnad. Talet om nödvändigheten av ständig produktivitetsökning är därför en av de värsta illusionerna (samhällslögnerna) som det kapitalistiska systemet ständigt matar sina offer med. Kapitalisterna påstår att produktionen hela tiden måste öka, annars hotar de med att samhället inte kommer att klara sina åtaganden, att välfärden och framåtskridandet kommer att gå i stå, eller ännu värre, regrediera.

Det kapitalistiska samhällets två värsta illusioner, ivrigt underblåsta av spindlarnas och storspindlarnas politikermarionetter, vare sig de senare är medvetna om sin roll eller inte, som trumpetas fram är: 1) Företag måste gå med vinst, annars kan inte företag överleva. 2)

Produktivitetsökning (ökad BNP) är nödvändig för att ett land skall kunna utvecklas och behålla sin konkurrenskraft gentemot andra nationer. Detta krav på ständig, *stressframkallande* produktivitetsökning (motsatsen förekommer ofrivilligt i länder som är i allvarlig ekonomisk kris) är den piska med vilken det kapitalistiska samhällets ledargarnityr (spindlar och storspindlar) tvingar sina undersåtar att i någon mån kompensera för den hela tiden uppkommande *bristen* på pengar, som uppstår i ett kapitalistiskt samhälle p.g.a. den inbyggda matematisk omöjliga situationen (ty det handlar om enorma dolda underskott som jag visar i kapitel 9-17). Då att veta att *bristen* framförallt beror på de sammanlagt gigantiska räntor som den dolda bankirmakten oblygt kammar hem, som visat i *tabell 1* i kapitel 12-17.

Nämnda brist på pengar förvärras/mildras i cykliska förlopp (växlingarna mellan högkonjunktur, d.v.s. pyramidspelsuppbyggnad, och lågkonjunktur, som innebär kontrollerad pyramidspelskollaps) och genom nämnda kompensation, som politikerna frammanar, i vissa fall frampiskar, d.v.s. produktivitets-ökningarna. Där det senare som sagt leder till en obehaglig kniven-på-strupen-stämning i samhället, med stress, otrivsel och otrygghet i vardagen. Det är inte människorna själva som bestämmer arbetstempot, utan kravet på ständiga produktionsökningar utgående från en liten elit politiker i gott samförstånd med arbetsgivarorganisationerna, och i inte så liten utsträckning i samförstånd även med arbetarnas egna förtroendevalda, fackföreningarna.

Jag skulle vilja påstå att man är offer för en illusion, om man tror att svenska fackföreningar idag i första hand ser till sina medlemmars bästa, trots att det är för den saken som medlemsavgifterna betalas. Det beror på att fackföreningarna själva är offer för den politikerunderblåsta ännu större illusionen, att det är produktivitetsökningar som bär samhället. De tror att hela samhällets välfärd hänger på detta enda. Så till den grad är även fackföreningsrörelsen förd bakom ljuset. Jag ser tydligt att idag samarbetar många gånger (dock inte alltid) facken med arbetsgivarna i en gemensam strävan att höja produktiviteten/vinsten. Kosta vad det kosta vill. Det kallas realpolitik. Det sker på bekostnad av trivseln och arbetstempot på arbetsplatserna. Just den här illusionen i hägnet av kapitalismen är därför extra brutal och öppet kännbar för samhället. Och onödig, eftersom det så lätt går att visa att ekonomiskt oberoende och utomordentlig trivsel utan vidare kan skapas för alla och envar, om man stöper om samhället till att bli det jag kallar genuint människovänligt, grundat på ett nytt samhällsekonomiskt tänkande. För att den saken skall bli verklighet, krävs dock att garanterat människovänliga politiker får makten. Det är därför en debatt om de psykologiska testens samhällsnödvändighet behöver börja diskuteras nu. Min text visar att vissa (ej alla) av våra politiker med fog kan klassificeras som invigda/mutade och korrumperade. I denna trilogis tredje del går jag igenom grundvalarna (baserade på sammanlagt 22 hörnstenar) för det människovänliga samhälle som jag här antyder. Det finns mycket att säga om ett sådant visionärt, men ingalunda utopiskt, samhälle.